

и ора, — И пѣ-
емъ га ринемъ
обора...

И доръ се на-
радва, накичи
доброто моми-
че, нашъ Малчо
съсь мечата ко-
жа изчезна...
Крачунъ по-
диръ него из-
лѣзна, — събра-
ха се двама и

— димъ да ги нѣма!

Въ далечнитѣ махли, тамъ,
на една пресѣчка, мечкаръ се
появи съсь много умна мечка.
— Хайде, мецо-мецано, хайде,
бабо Ивано! Хопа-тропа, по-
играй, че сърдцето ти не трай!
Ха сега ни покажи, какъ ме-
чока се напилъ! Какъ започ-
налъ да рѣмжи, а пѣкъ сетне

те набилъ! А сега ни покажи,
какъ се хурката държи, какъ
се люлката люлѣй, какъ вре-
теното си пѣй. А сега ни по-
кажи, кмета Нено какъ лежи!
Хопа-тропа, хопа-тропъ, какъ
мечока станалъ попъ! А сега
пѣкъ замижи и на всички по-
кажи, какъ се сбиратъ левчета
отъ малкитѣ момчета! Хопа-
тропа, хопа-тропъ, нѣма хлѣ-
бецъ, нито бобъ!

Но случи се веднѣжъ единъ

